

РЕШЕНИЕ

№ 2025

гр. София, 29.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в публично заседание на 01.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Христо Минев

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **10212** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197 и следващите от Данъчно – осигурителния процесуален кодекс.

Образувано е във връзка с подадена от [фирма] ЕИК[ЕИК] жалба срещу Решение № ПО-152/02.10.2020г., издадено от директора на ТД на НАП – С.. Моли обжалваното решение да бъде отменено. Не претендира разноски.

В съдебното производство жалбоподателят се представлява от редовно упълномощен адвокат, който поддържа жалбата и отново заявява, че не претендира разноски.

Ответникът – Директорът на ТД на НАП – С., чрез юрисконсулт оспорва жалбата. Депозиран е писмен отговор по жалбата. В с.з. заявява искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 500.00лева.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С атакуваното Решение от 02.10.2020г., Директорът на ТД на НАП С. е оставил без уважение жалбата на [фирма], срещу постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки/ПНПОМ/ №С-200022-02300001001/24.03.2020г. издадено от главен публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С.. С последното е наложен запор върху налични и постъпващи суми в размер на 20 200.00лева/двадесет хиляди и двеста лева/, по банкови сметки на жалбоподателя, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и

суми предоставени за доверително управление, находящи се в ТБ [фирма] и ТБ [фирма], както и запор върху всички безналични ценни книжа притежавани от лицето, които са вписани в регистъра на притежателите на финансови инструменти на Централния депозитар АД. ПНПОМ е издадено на основание чл.121 ал.1 от ДОПК. ПНПОМ е издадено във връзка с ревизия, възложена със ЗВР №Р-22221420000728-020-001/06.02.2020г., като е преценено, че ще се затрудни събирането на публично вземане в предполагаем размер 20200.00лева, в това число главница 18900.00лева и лихва 1300.00лева към 12.03.2020г.

Със ЗВР №Р-22221420000728-020-001/06.02.2020г. е възложено извършването на ревизия на [фирма], касаеща задължения по ЗКПО и ЗДДС. На основание чл.121 ал.1 от ДОПК, с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имущество на ревизираното дружество, органът по приходите е отправил мотивирано искане до публичния изпълнител за налагане на предварителни обезпечителни мерки, описани по-горе. Тази обезпечителна мярка е оспорена пред директора на ТД на НАП С., който с процесното Решение №ПО-152/02.10.2020г. е оставил жалбата срещу ПНПОМ без уважение. В жалбата са изложени доводи за необоснованост и незаконосъобразност на постановеното решение, тъй като не е мотивирано, не е посочен вида на задълженията, твърди се липса на обезпечителна нужда и годно за събиране вземане. Твърди се също, че в процесното решение липсва анализ на фактите и обстоятелствата и липсва обезпечителна нужда. Твърди се че неправилно и в противоречие със закона директорът на ТД на НАП С. е разглеждал приложимостта на чл.229 от ДОПК.

От правна страна съдът намира следното:

Оспорения административен акт е издаден от компетентен за това орган – директор на ТД на НАП С..

Постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки на основание чл.121 ал.1 от ДОПК, също е издадено от компетентен орган, в съответствие с правомощията му по чл.12 ал.4 т.1 от ДОПК, като са били спазени изискванията за форма и съдържание на акта. Спазени са изискванията за съдържание предвидени в чл.196 от ДОПК - постановлението е издадено в писмена форма, съдържа името и длъжността на органа, който го е издал, налице е наименование на акта, номера и датата на издаването му, посочени са фактическите и правните основания за издаването му, посочено е също наименованието, ЕИК, адреса за кореспонденция и постоянния адрес, съответно седалището и адреса на управление на дружество, посочен е и размера на публичното задължение и лихвите, както и вида на обезпечителната мярка и имуществото върху което се налага запора, пред кой орган и в какъв срок подлежи на обжалване постановлението, има посочена дата на издаване и подпис на органа, който го е издал с означение за длъжността му. Препис от постановлението е бил надлежно връчен на [фирма].

Съгласно чл.197 ал.3 от ДОПК, съдът отменя обезпечителната мярка, ако длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа, ако не съществува изпълнително основание или ако не са спазени изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл.121 ал.1 и чл.195 ал.5 от ДОПК. Съобразно чл.195 ал.2 от ДОПК, обезпечение се извършва, когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на публичното задължение. Обезпеченията трябва да съответстват на вземанията на държавата или общините/чл.195 ал.7 ДОПК/.

В настоящия случай обезпечение в пари или банкова гаранция не са предложени,

поради което не са налице предпоставките за отмяна на обезпечителната мярка на това основание.

Относно законосъобразността на конкретните обезпечителни мерки с оглед възраженията в жалбата, съдът намира следното:

Безспорно е установено наличието на висящо ревизионно производство, възложено със ЗВР №Р-22221420000728-020-001/06.02.2020г., както и мотивирано искане от органа по приходите № Р-22221420000728-039-001/12.03.2020г., което е постъпило при публичния изпълнител. Процедурата по предварително обезпечаване се прилага в случаите, когато органите извършващи ревизията преценят, че ако не бъдат наложени предварителни обезпечителни мерки, ще бъде затруднено или невъзможно събирането на задълженията за данъци и задължителни осигуровки. Целта на обезпечителните мерки е да се съхрани имуществото в патримониума на данъчния субект, както и да му се отнеме възможността да се разпореди с активите си преди да е започнала процедурата по принудително събиране.

Административния орган постановил оспорваното решение е обсъдил подборно възраженията на [фирма], релевиращи и пред настоящата инстанция.

Необходимостта от налагане на обезпечителни мерки е мотивирана с размера на задължението, което се очаква да бъде определено с предстоящ РА, вида и размера на притежаваното имущество и с обстоятелството, че евентуалното извършване на отчуждителни сделки от задълженото лице би затруднило събирането на публичните вземания, поради недостатъчно имущество, гарантиращо безпрепятственото им погасяване. Преценката за затрудненото събиране на задълженията на жалбоподателя в случая е правилно направен на база на размера на задълженията, като е бил изследван въпроса за наличното имущество и с оглед необходимостта от предприемане на действия с цел обезпечаване на вземането, публичния изпълнител правилно е пристъпил към постановяване на обезпечителни мерки с цел да защити интересите на държавата.

Съдът намира, че е неоснователно възражението, че липсва годно за събиране публично вземане, както и че не е посочен вида на задълженията. Ясно е че при ревизионно производство, което не е приключило няма постановен акт установяващ конкретно задължение, ясно е също, че дори да се издаде РА това не означава, че той не може да бъде оспорен по административен и съдебен ред, но в конкретния случай, ревизионното производство очевидно е на етап в който е предвидено очакването за наличие на задължение в определен размер. Относно вида на задълженията, жалбоподателят е бил информиран със заповедта за възлагане на ревизията, в която е било посочено за какви задължения се отнася.

При предприемането на действия по предварително обезпечение, публичния изпълнител е в условията на обвързана компетентност по отношение на предполагаемия размер на бъдещите задължения, както и относно мотивите, обуславящи налагането на предварителните обезпечителни мерки и се ползва от преценката на ревизиращия орган.

Съдът намира, че са неоснователни и възраженията, че предварителните обезпечителни мерки ще затруднят значително дейността на дружеството, предвид наложените запори на банковите сметки. Правилно е било преценено, че след като към момента на налагане на обезпечителните мерки жалбоподателят не е разполагал с недвижими имоти, а също и с движими вещи, поради което и е невъзможно по друг начин да се гарантира на вземане, погасяването на бъдещите задължения.

Следва да се отчете и факта, че наложените обезпечения не надхвърлят размера на предполагаемото бъдещо вземане. Правилно е становището на органа, че не са нарушени изискванията на чл.121 ал.3 от ДОПК, тъй като тези норми са приложими, само ако ревизираното лице разполага с достатъчно активи, така, че налагането на обезпечителните мерки върху част от тях да може да изпълни целта на обезпечителното производство.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателя за липса на фактически основания за издаването на ПНПОМ, тъй като в ПНПОМ е посочено, че ще се затрудни събирането на публични задължения които са в големи размери, поради което и е наложен запор върху банкови сметки на дружеството.

Безспорно всяко обезпечение неминуемо води до накърняване на имуществената сфера на засегнатото лице. Изследван е бил факта с какви активи разполага процесното дружество.

Съдът намира за неоснователно възражението, че АО е обсъждал възможността за приложението на чл.229 от ДОПК и по този начин е нарушен закона.

В оспореното решение подробно и мотивирано органа се е произнесъл по възраженията на жалбоподателя и правилно само за пълнота е указал за наличието на правната възможност предвидена в чл.229 от ДОПК, съгласно която в случай че са налице определени условия, публичния изпълнител може да разреши определена част от постъпилите или постъпващите по сметката на длъжника суми да се оставят на негово временно разпореждане, за извършване на неотложни плащания свързани с упражняваната дейност.

По изложените съображения атакуваното решение следва да бъде потвърдено като мотивирано, правилно и законосъобразно.

Така очертаният изход на съдебния спор определя заявената от пълномощника на ответника претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение като основателна. Жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на ТД на НАП – С., предвид текста на изр. трето на чл. 161, ал. 1 ДОПК, вр. чл. 8, ал.3 от Наредба № 1 от 9.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, юрисконсултско възнаграждение в размер на 500.00лева.

Водим от горното Административен съд София - град, 74^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ без уважение жалбата на [фирма] срещу Решение № ПО-152802.10.2020г., издадено от директор на ТД на НАП С..

ОСЪЖДА [фирма] – ЕИК:[ЕИК], представлявано от Д. Д. Г. и И. К. Ж., със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], № 36, да заплати на ТД на НАП С. сумата от 500.00лв. (петстотин лева) юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: